

Znárodnění

Již před první světovou válkou vlastnila má rodina velké hospodářství. Moji předci se o pole a zvířata starali už za dob Marie Terezie a zemědělství bylo jakési dědictví, jež se předávalo z generace na generaci. Pamatuji si, jak jsem jako malý chlapec pomáhal svému tatínkovi s dědečkem a sníval o tom, jak po nich naší rodinnou tradici převezmu. Byla to těžká, namáhavá práce, ale i přesto ji každý z nás nosil v srdci.

Má bezstarostná léta utekla jako voda a mně se konečně splnil můj dětský sen. Po tom, co jsem se roku 1930 ve dvaceti třech letech oženil, mi rodiče s důvěrou svěřili náš poklad, náš milovaný statek. Až do druhé světové války se nám dařilo a naše hospodářství jen vzkvétalo. S odhodláním jsme náš majetek před Němci ochránili. Bohužel po 48. roce jsem stejné štěstí neměl.

Pamatuji si ten den, jako by to bylo včera. Zrovna jsem dával pít koním, když se u nás na dvoře objevila trojice důležitě vypadajících mužů. V ten moment by mne ani ve snu nenapadlo, co se mi chystají sdělit, tak jsem je s úsměvem zdvořile pozdravil. Avšak zanedlouho po úsměvu nebylo ani vidu, naopak jsem nevěřil svým uším. Bylo mi oznámeno, že můj majetek již nepatří jen mně, nýbrž celému státu. Zprávu mi sice podali, jako bych se mohl svobodně rozhodnout, ale zároveň mi bylo velmi zřetelně dáno najevo, jak by má odpověď měla znít. Soudruzi byli tak hodní, že se nade mnou po usilovném prošení slitovali a nechali mi den na rozmyšlenou. Po jejich odchodu jsem zůstal mlčky sedět ve světnici. Přestože konečné rozhodnutí bylo na mně, celou situaci jsem řádně probral se svou manželkou a rodiči. Celou noc jsem nezamhouřil oko, myšlenka, že dlouhá léta práce celé naší rodiny přijdou vniveč, mi nedala spát. Stálo přede mnou těžké

rozhodnutí. Mám se nerad podřídít komunistům, nebo riskovat budoucnost svých nejdražších? Přestože válka byla krutá, zůstávala nám naděje a víra v naše statečné vojáky, kteří za nás položili životy. Ale nyní jsme byli ve slepé uličce, spadli jsme zlu rovnou do spárů.

Následující ráno bylo smutné. Od časných hodin jsme se se zármutkem loučili s našimi drahými zvířaty, která jsme považovali za členy rodiny. Nemluvně o polích, na kterých naši předci dřeli, div na nich nenechali ruce, jen aby tu po sobě něco zanechali. Bůh ví, co s nimi teď bude. Bohužel neexistovalo jiné východisko. Nemohl jsem dopustit, aby za má rozhodnutí jednou pykaly mé děti, tak jsem se raději přizpůsobil nespravedlivému režimu.

Se slzami v očích jsem do společného družstva odváděl všechna ta zvířátka, která nám po dlouhá léta byla zdrojem obživy. Raději jsem ani nepřemýšlel nad tím, jak to s nimi dopadne.

Jediné, co nám zbylo, byla víra a naděje, to jediné nám nikdo znárodnit nemohl.